

|| Φρ. Ἀπίκ-κον πάει τὸ κατοῦρημάν του (ῥέει πρὸς τὰ κάτω ἄνευ ὀρμῆς, ἄρα ὁ οὐρῶν εἶναι ἀδύνατος, ἐπὶ γέροντος ἢ ἀσθενοῦς) Μεγίστ. 2) Μεταφ. ἐτοιμῶς πολλαχ. : Εἶμαι ἀπίκκον (ἐτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν, πρὸς ἐκκίνησιν διὰ πλοίου ἢ καὶ ἄλλως) πολλαχ. Ἀπίκ-κον-ν-ἔν (εἶναι καθ' ὅλα ἐτοιμος) Μεγίστ. Στέκει ἀπίκκον (εἶναι ἐτοιμος) Πελοπν. (Μάν.) Ἀπίκκον πρέπει νὰ βρέθῃς μόλις σὺ φωνάξανε κ' ἤτρε-
ξες νὰ μὴ χάσης (πρέπει νὰ = θά) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁ βασι-
λέας ἐκάετον ἀπίκ-κον μὲ τὸ σπαθί, κόβγει τὴν κεφαλὴν του (ἐκ παραμυθ.) Σύμ. Ἐβάσταν τὸ σπαθάκιν του σηκωμένον, ἂν τύχη πάλε τίποτε, νὰ ἴναι ἀπίκ-κον (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ.
β) Προθύμως Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ὅ,τι σοῦ λέω πρέπει νὰ βρίσκεσ' ἀπίκκον νὰ τὸ κάνης Ἀπύρανθ. Αὐτεῖν' ἢ ᾧ νᾶϊκα στέκει ἀπίκκ' ᾧ τὸν ἄντρα τ'ς Αἰτωλ. Ἀπίκκ' στέκουμι ᾧ τ'ς γουνεοὺς μ' ἰγὼ (εἶμαι πρό-
θυμος εἰς τὰς θελήσεις των) αὐτόθ. γ) Ἀκριβῶς Κεφαλλ. (Λειξούρ.) Ρόδ. (Κάστελλ.) κ. ἄ. : Ἡ ὥρα εἶναι δώδεκα ἀπίκκον Λειξούρ. Αὐτὸς ὁ νέος εἶναι ἀπίκ-κον γι' αὐτὴν τὴν δουλειάν Κάστελλ. δ) Αὐτοστιγμεί, ἀμέσως Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) : Ἐφώναξέ του κ' εὐρέθην ἀπίκκον. Συνών. φρ. ᾧ τὴ στιγμή.

*ἀπίκκος ἐπίθ. ἀπ-πίκ-κος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπίκκο, παρ' ὃ καὶ ἀπίκ-κον.

Ὁ πρόθυμος εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι ταχέως, δραστήριος

ἄπικος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἄπ'κους Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ. Χουλιαρ. κ. ἄ.) ἀπικός Κέρκ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ μὴ προσήκων, ἀνάρμοστος, ἔνθ' ἄν. : Ἀπ'κους ἄντρας - γαμπρὸς - δάσκαλος - ᾧ κουνκὺρ'ς Ἡπ. Ἀπ'κ' νύφ' αὐτόθ. 2) Ὁ ἄνευ πολλῆς ἀξίας, εὐκαταφρόνητος ἔνθ' ἄν. : Ἀπ'κ' δ'λεῖα Ἡπ. Ἀπ'κον σπῖ - φαεῖ - φόριμα αὐτόθ. Ἀπικεῖα προῖκα πῆρα Κέρκ. Ἀπικό τὸ λές αὐτὸ τὸ χτήμα; αὐτόθ.

ἀπίκραντα ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπίκραντος. Παρὰ Βλάχ. τύπ. ἀπρί-
καντα.

Ἄνευ πικρίας, εὐτυχῶς ἔνθ' ἄν. : Πέρασε ἀπίκραντα τὴ ζωὴ του Λεξ. Δημητρ. Συνών. εὐτυχισμένα.

ἀπίκραντος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπίκραντους βόρ. ἰδιώμ. ἀπίκραδος Κρήτ. ἀπίκρατος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ζάκ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Τριφυλ.) — ΚΠαλαμ. Βωμ. 37 ΑΚαρχαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 220 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀκί-
κρατε Τσακων. ἀπρίκαντος Λεξ. Βάιγ. Λεγρ. Μπριγκ. ἀπρίκαδος Κρήτ. ἀπρίκατος Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπίκραντος. Ὁ τύπ. ἀπρίκαντος καὶ παρὰ Βλάχ. Διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ν ἐν τῷ τύπ. ἀπί-
κρατος πβ. καὶ ἀγλύκαντος - ἀγλύκατος.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πικρανθῇ, νὰ λυπηθῇ, ἢ ὁ μὴ πικραινόμενος Πελοπν. (Τριφυλ. κ. ἄ.) : Εἶναι ἀπίκραντος ἄνθρωπος, δὲν τὸν μέλει γιὰ τίποτε Πελοπν. Συνών. ἄπι-
κρος. β) Ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πικράνῃ ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. : Ποίημ.

Ἀλειψες μὲ τοῦ τραγονδίου τὸ μέλι τὸ ποτήρι,
γιὰ νὰ πίνεται ἀπίκρατο τὸ γατρικὸ τῆς γνώσεως.

2) Ὁ μὴ ὑποστάς πικρίας, ὁ μὴ δοκιμασθεὶς ὑπὸ πικριῶν, ἰδίᾳ θανάτου σύνηθ. : Ἀπίκραντος ἄνθρωπος. Ἀπί-
κραντη γυναῖκα σύνηθ. Ἀπίκραντη καρδιά Λευκ. Ἀπίκρατος ἀπέθανε Λακων. Ἐπέρασε ὅλη τῆς τῆ ζωὴ ἀπίκραντη Παξ. Πρῶτα ἦταν κι αὐτὸς ἀπίκραντος, μὰ ἀφόντιας ἔχασε τὴ γυ-
ναῖκα του πικράθηκε αὐτόθ. Ἀπίκρατη νὰ ᾧσαι! (εὐχὴ) Ἀρκαδ. Χαρούμενος κι ἀπίκρατος καὶ καλοσαλισμένος ἢ Χαι-
ράμενη κι ἀπίκρατη! ἢ Χαρούμενοι κι ἀπρίκαδοι καὶ καλο-

καρδισμένοι! (εὐχαί) Κρήτ. Οἱ τίμιες μου χαρὲς καὶ τ' ἀπί-
κρατα χρόνια μου ΑΚαρχαβίτσ. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Νὰ ξεφυτρώσῃ ἀπίκραντος, νὰ τρώῃ οἱ πεθαμένοι (μοιρολ.) Λευκ.

Σὲ τούτην τὴ γειτονιὰ δὲν πρέπει νὰ ᾧ φεγγάρι,
μόν' πρέπει νὰ ᾧ συννιφὰ κ' ἔνα βαρὺ σκουτάδι
γιὰ νὰ γεννεῖτ' ἀπίκραντους νὰ τρώῃ οἱ πικραμένοι
(ἐκ μοιρολ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Συνών. ἀλύπητος 1,
ἄλυπος, ξένοιαστος. 3) Ἐκεῖνος ὃν διῆλθέ τις ἄνευ
πικριῶν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. :
Ἐπέρασα ζωὴ ἀπίκρατη Τριφυλ. Ἀπίκρατα χρόνια (οὕτω
λέγονται τὰ ἔτη τῆς παιδικῆς ἡλικίας) Ἀρκαδ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπρίκαιη καὶ ὡς κύριον ὄν. ἐν
παραμυθ. Ἀθῆν. (παλαιότ.)

ἄπικρος ἐπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. ἄπικρους
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπικρος.

Ὁ μὴ ἔχων πικρίας, λύπην ἔνθ' ἄν. : Ἀπικρους ἄνθρου-
πους αὐτὸς Αἰτωλ. Ἡθίλα νὰ εἶμι ἄπικρους σὰν αὐτόν αὐτόθ.
Συνών. ἀπίκραντος 1.

ἀπίλωτος ἐπίθ. Κρήτ. (Μεραμβ.) Χίος ἀπίλωτος
Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπίλωτος. Πβ. Βουστρών. (ἐκδ.
ΚΣάθα Μεσν. Βιβλ. 2,457). Ὁ τύπ. ἀπίλωχτος παρὰ τὸ
*πιλωχτός < πιλώθω.

1) Ὁ μὴ πεπιεσμένος, ἀσυμπιεστος Κρήτ. (Μεραμβ.
κ. ἄ.) : Ἐτοῖα ποῦ βάνεις ἀπίλωχτα τὰ μαλλιά ᾧ τὸ τσουβάλι
δὲ θὰ βάλῃ μουδὲ δυὸ ὀκάδες Κρήτ. || Παροιμ. φρ. Ἀπίλωτα
τά βαλε (ἐκινδύνενσε μεγάλως) Μεραμβ. Ἡ σημ. καὶ μεσν.
Πβ. Βουστρών. ἔνθ' ἄν. «τζαμιλοτ-τία ἀπίλωτα». 2) Ὁ
μὴ συνηθισμένος εἰς ἐργασίαν τινὰ Χίος : Ἀπίλωτος ὁ κατ-
μένος καὶ δὲ μπορεῖ νὰ κάμῃ πολλὴ δουλειά. Ἀπίλωτο ζῶ.
Συνών. ἀμάθευτος 2, ἀμάθητος 2β, ἄμαθος 2, ἀσ-
νήθιστος.

ἀπιπέρωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀπιπέρουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πιπερωτός < πιπε-
ρώνω.

Ὁ μὴ ἐπιπασθεὶς διὰ πεπέρεως ἔνθ' ἄν. : Τὸ φαεῖν
ἐφῆκες ἀπιπέρωτον Τραπ.

*ἄπης ὁ, ἄπ-πης Κύπρ. ἄπ-πη ἢ, Κύπρ. Πληθ. ἄπ-πι-
δες καὶ ἄπ-πιες Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπιος, ὁ ἀρσενικῶς παρ' Εὐσταθ.
Orusc. 136,1. Πβ. καὶ ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 48.
Ἡ γραφὴ ἄππιος ἐν κώδ. Γεωπον. Ρ 10,25,1 (ἐκδ. Beckh)
«ἄλλοι δὲ εἰς ἀγγεῖον καινὸν κεραμεοῦν ἐπιβάλλουσι τὰς
ἀπίους».

Τὸ δένδρον ἀπιδέα ἔνθ' ἄν. : Ὁ ἄπ-πης μου ἔν' ἀμ-μα-
τερός (ἐμβολιασμένος) Ἐχομεν ἔσ-σω μας μίαν ἄπ-πην μεάλην
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπία. Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπ-πη καὶ
Ἀππιες καὶ ὡς τοπων. Κύπρ.

*ἀπισσολόγητος ἐπίθ. ἀπ'σολόιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πισσολογητός
< πισσολογῶ. Ὁ τύπ. ἀπ'σολόιστος κατὰ τὰ ἐκ τῶν
εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν κατηράσθησαν διὰ τῆς φρ.
πίσσα ᾧ τὰ κόκκαλά του : Τώρα δὰ εἶσαι σὺ ἱκανὴ νὰ
πῆς πῶς τὸν ἔχεις ἀπ'σολόιστο!

ἀπίσσωτος ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ.
(Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ.) — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ.
Πρω. Δημητρ. ἀπίσσουτους Μακεδ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπίσσωτος.

Ὁ μὴ ἀλειμμένος, ὁ μὴ κεχρισμένος διὰ πίσεως ἐνθ' ἄν.:
'Απίσσωτο καράβι Λεξ. Βυζ. 'Απίσσωτον ὁκοινὴν Κερασ.
'Απίσσωτον πουλούλ' (στενόμακρος πίθος) Κρώμν.

ἄπιστα ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄπιστα.

1) Κατὰ τρόπον ἄπιστον, μὲ ἀπιστίαν, δολίως ἄγν. τόπ.
— Λεξ. Δημητρ.: 'Εγὼ τὸν εἶχα νοικοκύρι κι αὐτὸς μοῦ
φρέρθη ἄπιστα ἄγν. τόπ. 'Ας την, μὴν τὴν μελετᾷς καθόλου,
τοῦ φρέρθηκε ἄπιστα αὐτόθ. 2) Σφοδρῶς Χαλδ.: Πολλὰ
ἄπιστα ἐντῶκεν ἄτον (πολὺ σκληρῶς τὸν ἔδειρε). Ντ' ἄπιστα
τζαῖζ'! (φωνάζει).

ἀπίστευτα ἐπίρρ. ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 27 ΜΠο-
λυδούρ. ἐν 'Ανθολ. Η' Αποστολίδ. 364 — Λεξ. Βάιγ. Δεξ.
Πρω. Δημητρ. ἀνεπίστευτα ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 39

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπίστευτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Διὰ
τὸ ἀνεπίστευτα ἰδ. ἀ-στερητ. 1δ.

Κατὰ τρόπον ἀπίστευτον, ἀπιστεύτως ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.
Τόσο ἀνεπίστευτα μὲ μιᾶς ἢ θέλησι νικάει
ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν.

κ' ἡ θάλασσα ἢ νεράϊδα του, ἡ ἀγαπητικὴ του . . .
τὸν προίκισεν ἀπίστευτα μὲ ζόρη λγονταρήσα
(ζόρη = ζόρι, δύναμις) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

"Ολα δικά μου ἦταν ἐδῶ μέσα κι ὅλα μοῦ λείψαν
κ' ἔμεινε τόσο ἀπίστευτα μοναχικὴ ἢ ψυχὴ μου
ΜΠολυδούρ. ἐνθ' ἄν.

ἀπίστευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.
Τραπ.) ἀπίστιφτους βόρ. ἰδιώμ. ἀνουπίστευτος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπίστευτος. Ὁ τύπ. ἀνουπίστευτος
ἐκ τοῦ ἀνεπίστευτος, ὁ ἐν Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Α στ. 167 (ἐκδ.
ΚΣάθα σ. 302).

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πιστευθῇ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Σάντ. Τραπ.): 'Απίστευτο πρᾶμα - θᾶμα. 'Απίστευτα
λόγια. 'Απίστευτα εἶν' αὐτὰ ποῦ λές κοιν. Σὰν ἀνουπίστευτο
μοῦ φαίνεται 'γὰ νὰ ἐνῇ ἢ δουλειὰ 'φτὴ Ἀπύρανθ. 'Ατὸ ἐν'
ἀπίστευτον Οἶν. Τώρα πιστεῖραν τ' ἀπίστευτα Γ'Επαχτίτ. ἐν
Προπυλ. 1,267 || Ποιήμ.

Τῆς τέχνης θάματα, ὁμορφιᾶς ἀπίστευτες τοῦ κόσμου
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 95. β) Ὁ ἀνάξιος ἐμπιστοσύνης
Πελοπν. (Καρ. Λακων.): Ἄσμ.

Τ' εἶναι Τοῦρκος, τ' εἶναι σκύλλος, τ' εἶν' ἀπίστευτος
Πελοπν. (Καρ.) 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ πιστεύων τι Κύθν.
— Λεξ. Δημητρ.: Λέανε γιὰ στοιχειά, ἐγὼ 'μουν ὅμως ἀπί-
στευτος Κύθν. Ἀπὸ φυσικοῦ του εἶναι ἀπίστευτος Λεξ. Δημητρ.

ἀπιστία ἢ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀπιστιὰ Κρήτ.
Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Χίος κ. ἄ. — Γέρ. Κολοκοτρών. 11 Γ'Επα-
χτίτ. ἐν Προπυλ. 1,261, ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 101
— Λεξ. Βλαστ. 175, 179 Δημητρ. ἀπ'στιὰ Ἡπ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. κ. ἄ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπιστία.

1) Ἡ ἔλλειψις πίστεως, ἀνελικρίνεια, δολιότης κοιν.
καὶ Πόντ. (Οἶν.): Φέρεθηκε μὲ ἀπιστία. Μοῦ 'καμε ἀπιστία
καὶ μὲ βάρεσε κοιν. Μ' ἔφαῖ μὴ τ'ν ἀπ'στιὰ Αἰτωλ. Τοῦ
σῶλλ' πάει μ' ἀπ'στιὰ, τρώει κρυφὰ αὐτόθ. Ὁ λύκος καὶ τὸ
τσακάλι ἔχουν τοῖς πονηράδες τους καὶ ρίχνονται 'ς τὰ πρᾶ-
ματα μ' ἀπιστιὰ ΔΛουκόπ. ἐνθ' ἄν. Δὲν ἦτον νὰ παραδοθῇ,
ἀλλὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ μὲ ἀπιστιὰ Γέρ. Κολοκοτρών. 11 Ἡθελαν
νὰ μᾶς πιάσουν μ' ἀπιστιὰ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. || Παροιμ. φρ.

'Απιστία, βρε Μανιάτες; | γράψετε μας γιὰ χωριᾶτες
(οἰκογένειά τις ἐγκεκλεισμένη ἐν πύργῳ ἀπὴντησεν εἰς

πρόσκλησιν τῶν Ἀράβων νὰ παραδοθῇ ὅτι παραδίδεται
μόνον εἰς τὸν ἀρχηγόν, τὸν ὅποιον παρουσιασθέντα ἐφό-
νευσαν) Πελοπν. (Λακων.) || Ἄσμ.

Μὴ δύχῃ καὶ μᾶς κάμουνε κιὰμμι' ἀπιστιὰ οἱ Φράγοι,
γιατὶ τὸ συνηθίζουμε Θεὸ νὰ μὴ φοβοῦνται
Κρήτ. 2) Τὸ νὰ μὴ πιστεύῃ τις εἰς Θεόν, ἔλλειψις θρη-
σκευτικῆς πίστεως σύνηθ.: Ἡ ἀπιστία του εἶναι ἄλλο πρᾶμα.

3) Ἐλλειψις πίστεως συζυγικῆς ἢ ἐρωτικῆς κοιν.: Τὸν
ἐπύκρνε ἡ ἀπιστία τῆς γυναίκας του. Τὴν ἄφηκε τὴ φίλη του
γιὰ τὴν ἀπιστία της κοιν. || Ἄσμ.

'Σ τοὺν ἄλλον κόσμον θὰ ζητῶ τῆς ἀπιστιᾶς σου λόγον
Ἡπ.

ἄπιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν.
Οἶν. Σάντ. Χαλδ.) ἀπ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἄκιστε Τσακων.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπιστος.

1) Ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ἔχῃ
πίστιν, ἐμπιστοσύνην, πονηρός, δόλιος κοιν. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.) Τσακων.:
'Απιστος ἄνθρωπος - φίλος. Ἀπιστο σκυλλὶ (κρυφίως ἐπι-
τιθέμενον). Οἱ Τοῦρκοι - οἱ Φράγοι εἶναι ἄπιστοι κοιν. Ἀπιστε,
μ' ἔκλεψες! Πελοπν. (Τριφυλ.) Ὁ κοῦε ὁ ἄκιστε (τὸ ἄπιστο
σκυλλὶ) Τσακων. Ἀκιστὴ θάσσα (θάλασσα) αὐτόθ. || Φρ.
Αὐτὸς εἶναι ἄπιστο σκυλλὶ σύνηθ. β) Ὁ προδίδων τὴν
πίστιν συζυγικὴν ἢ ἐρωτικὴν κοιν. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ.
κ. ἄ.): Ἀπιστὴ γυναῖκα - φιλαινάδα κοιν. Ἀπιστος ἐν' 'ς σὸν
ἄντραν ἀτ'ς Χαλδ. || Ἄσμ.

Ἐλα, τρυγὸνα μ', μετ' ἐμέν, φά τὴ πουλλί' τὸ γάλαν,
ἂν 'κ' ἔρδεσαι, νέ ἄπιστε, ἐγὼ θὰ λέγω κι ἄλλα
(τρυγὸνα = ἡ ἀγαπωμένη κόρη) Κρώμν. 2) Ὁ μὴ πιστεύων,
δύσπιστος κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ὁ, τι νὰ σοῦ εἰπῶ, ἐσὺ
θὰ εἶσαι ἄπιστος Πελοπν. (Τριφυλ.) || Φρ. Εἶναι ἄπιστος
Θωμᾶς (λίαν δύσπιστος) κοιν. || Ἄσμ.

Ἀπιστε, πῶς ἐπέστηκες, κι ἄγριε, πῶς ἡμερώθης;
καί, κάστρο ἀπαράδοτο, καὶ πῶς ἐπαραδόθης;

(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Λακων.) 3) Ὁ μὴ πιστεύων εἰς
Θεόν, ὁ μὴ ἔχων θρησκευτικὴν πίστιν κοιν. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Δὲν πιστεύει σὲ Θεό, εἶναι ἄπιστος
κοιν. Πίστεψον ντὸ λέει τὸ βαγγέλιον καὶ νὰ μὴ εἶσαι ἄπιστος
Χαλδ. Ποῖσο τὴν εὐδὴ σ', ἀμὸν ἄπιστος μ' εὐτάς (κάνε τὴν
προσευχὴ σου, μὴν κάνης σὰν ἄπιστος) Κοτύωρ. Συνών.
ἄθεος 1, ἀντίθεος 1, ἀντίπιστος. β) Οὐσ., Τοῦρ-
κος (ὡς μὴ πιστεύων εἰς Χριστὸν) κοιν.: Οἱ ἄπιστοι κάνουν
τέτοια πρᾶματα. Πβ. ἀλλόπιστος, ἀντίχριστος 1 β,
γκεαούρης. 4) Ὁ παράδοξος διὰ ζωηρότητα, ἀταξίαν
κτ., ἰδίᾳ περὶ παιδίων Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.):
Ντ' ἄπιστος ἀρθωπος ἐν'! Χαλδ. Ντ' ἄπιστον παιδὶν ἐν'
ἀούτο! αὐτόθ. Συνών. ἀπλαστος, ἀφώτιστος. 5)
'Εκπληκτικός, ὑπερβολικός, λίαν ἰσχυρὸς Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ.): Ἀπιστον ὀφίδ' (ὑπερμέγεθες) Χαλδ. Ἀίκον ἄπιστον
φάεμαν ἄλλο 'κ' εἶδα! (τέτοιο ὑπερβολικὸ φαεῖ ἄλλοτε δὲν
εἶδα) αὐτόθ. Ἀπιστον καράβιν Κερασ. Σύρ' ρωθῶνιν ἄπιστον
(ροχαλίζει δυνατὰ) αὐτόθ. Συνών. ἀπλαστος, ἀφώτι-
στος. 6) Προσβλητικὸς Πόντ. (Κερασ.): Ἀπιστα λόγια.

ἀπιστῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν. κ. ἄ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βάιγ.
Περιδ. Δημητρ.
Τὸ ἀρχ. ἀπιστῶ.

1) Φέρομαι ἀπίστως πρὸς τινα, δολιεύομαι, προδίδω
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Καημένε, σ' ἀπιστήσανε κι ἄδικα σὲ σκοτώσανε
(ἐκ μοιρολ.) Μάν.
'Ας εἶν' καλά, πολύχρονοι 'κείνοι ποῦ μ' ἀπιστήσανε,
ὁ Γμάνης ὁ Μαυροειδῆς μὲ τ' ἀπογέμι τοῦ Κατοῆ

